

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Edyta Cieliszak

Protokolant Marta Krasuska

bez obecności prokuratora

po rozpoznaniu dnia 8 września 2016 roku sprawy M. Ż. (1) s. L. i S. z domu S. ur. (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 stycznia 2016 roku w miejscowości Ł., gmina Ł., województwa (...) jechał jako kierujący w ruchu lądowym samochodem osobowym marki A. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 1,42; 1,34; 1,36 oraz 1,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz 3,3 promila we krwi czym nie zastosował się do decyzji (...) Starostwa Powiatowego w Ł. o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k. w zbiegu z art. 180a k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

orzeka

- oskarżonego M. Ż. (1) uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. w zbiegu z art. 180a k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 178a § 1 k.k. związku z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w ilości 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

- na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. Ż. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat;

- na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. Ż. (1) środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 (pięciu tysięcy) złotych;

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu M. Ż. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 24 stycznia 2016 roku od godz. 0³⁰ do godz. 20⁰⁵;

- na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego M. Ż. (1) od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, wydatkami w sprawie obciążając Skarb Państwa.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydanego na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonego w art. 416,a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydanego na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).
12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).
13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).
14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).
15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przypadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).
16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).
17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczęcią oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).
18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- 1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe
- 2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu
- 3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II K 231/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd Rejonowy w Łukowie ustalił następujący stan faktyczny:

M. Ż. (1) mieszka w miejscowości Ł., gm. (...) Jest żonaty, ma troje małoletnich dzieci. Nie pracuje, pobiera świadczenie rentowe. Wymieniony nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. B, które prawomocną decyzją Starosty (...) nr (...) z dnia 4 stycznia 2007 roku zostały mu cofnięte, z uwagi na istniejące przeciwwskazania psychologiczne do kierowania pojazdami.

W nocy z 23/24 stycznia 2016 roku M. Ż. (1) jechał przez miejscowość Ł. jako kierujący samochodem marki A. o nr rej. (...), pomimo spożytego wcześniej alkoholu. Około godz. 0.05 wymieniony kierując w/w samochodem stracił panowanie nad pojazdem, wpadł w poślizg i wjechał do przydrożnego rowu. Bezpośrednio po tym zdarzeniu wskazaną trasą przejeżdżali M. K., M. L., R. P. i J. W. podróżujący samochodem, którym kierował pierwszy z wymienionych. Mężczyźni widząc pojazd w przydrożnym rowie zatrzymali się, aby sprawdzić, czy nie jest potrzebna pomoc. We wnętrzu pojazdu na fotelu kierowcy siedział M. Ż. (1), który stwierdził, że nie potrzebuje pomocy. W pojeździe, ani w jego pobliżu nie było innych osób. M. L. podczas rozmowy wyczuł od wymienionego zapach alkoholu, dlatego telefonicznie o zaistniałych okolicznościach powiadomił miejscową jednostkę Policji, po czym odjechał z miejsca zdarzenia w towarzystwie kolegów. Niezwłocznie w to miejsce przybyli funkcjonariusze z KPP w Ł., którzy zastali w przydrożnym rowie pojazd marki A. o nr rej. (...), zaś na miejscu kierowcy siedział M. Ż. (1). Kierujący na widok policjantów opuścił pojazd i oświadczył, że wpadł w poślizg i wjechał do rowu. Ponadto stwierdził, że wcześniej wypił kilka piw. Następnie zmienił zdanie i podał, że to nie on kierował samochodem, ale jego żona, która poszła po „jakiś hol”. Funkcjonariusze Policji wraz z M. Ż. (1) udali się do jego miejsca zamieszkania, gdzie zastano żonę wymienionego, która zaprzeczyła wersji podawanej przez jej męża i stwierdziła, że nie kierowała tego wieczoru przedmiotowym pojazdem, bowiem cały czas przebywała w miejscu zamieszkania. Z uwagi na fakt, iż w czasie prowadzonych czynności funkcjonariusze Policji wyczuli od kierującego silną woń alkoholu została pobrana krew od wymienionego do przeprowadzenia badań na zawartość alkoholu etylowego, bowiem odmówił on poddania się badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. W toku dalszych czynności prowadzonych w przedmiotowej sprawie w budynku KPP w Ł. M. Ż. (1) poddał się badaniom urządzeniem typu Alkometr A 2.0 na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu w odstępach czasowych od godz. 01.53 do godz. 2.55 z wynikami: 1,42 mg/l, 1,34 mg/l, 1,36 mg/l, 1,38 mg/l, 1,31 mg/l i 1,16 mg/l. Przeprowadzone natomiast badanie krwi wymienionego potwierdziło jego stan nietrzeźwości utrzymujący się na poziomie 3,3 ‰ alkoholu etylowego we krwi. Pojazd, którym kierował M. Ż. (1) został zabezpieczony przez jego żonę M. Ż. (2).

M. Ż. (1) był karany za popełnienie przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 15 maja 2007 roku w sprawie o sygn. akt VII K 463/07.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie analizy materiału dowodowego w postaci: wyjaśnień oskarżonego M. Ż. (1) – k. 99v, zeznań świadków: D. P. – k. 50v-51, 100, R. P. – k. 34v, 100-100v, J. W. – k. 47v, 100v-101, M. K. – k. 32v, 101, M. L. – k. 20v oraz takich dowodów jak: informacja o przestępstwie – k. 1, protokół użycia alkometru – k. 4-6, 11, wywiad policyjny dotyczący oskarżonego – k. 23, dane o karalności oskarżonego – k. 25, informacje o dochodach z systemu teleinformatycznego – k. 29-30, 58-60, zaświadczenie o stanie majątkowym oskarżonego – k. 31, opinia HE.KR-782/16 – k. 38.

Oskarżony **M. Ż. (1)** podczas przesłuchania w toku dochodzenia nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

W postępowaniu sądowym oskarżony również zaprzeczył swemu sprawstwu w zakresie zarzucanego mu przestępstwa i złożył wyjaśnienia, w których podał, że przedmiotowego dnia jechał on samochodem jako pasażer, bowiem auto prowadził jego kolega, który również nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami. M. Ż. (1) tłumaczył, że tamtego dnia było ślisko i „zsunęło ich do rowu”, wówczas jego kolega przestraszył się i uciekł. Oskarżony wyjaśnił, że kierujący wyjął kluczyki ze stacyjki i zostawił je wewnątrz pojazdu, dlatego on przesiadł się na miejsce kierowcy, żeby znaleźć te klucze, jednak nie znalazł ich. Wymieniony podał, że włączył światła awaryjne, a kiedy na miejsce przyjechała

Policja, to funkcjonariusze uznali, iż to on kierował tym pojazdem. Oskarżony wyjaśnił, że zamierzał pieszo pójść do żony po zapasowe kluczyki do auta. Tłumaczył, iż funkcjonariuszowi Policji powiedział, że to jego żona kierowała tym samochodem, ponieważ szkoda mu było kolegi, bo nie posiadał on uprawnień do kierowania, natomiast „żony się nie bał, bo trochę by pokrzyczała i to wszystko”.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Przystępując do analizy materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie na wstępie należy stwierdzić, że wyjaśnienia oskarżonego M. Ż. (1), w których nie przyznał się on do dokonania zarzucanego mu czynu – jazdy samochodem przez miejscowość Ł. w stanie nietrzeźwości – uznać należy za niewiarygodne. Wersja przedstawiona przez wymienionego na rozprawie jest sprzeczna z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w przedmiotowej sprawie. Wskazać należy, że dopiero przed Sądem oskarżony próbując wykazać swój brak winy podał, iż to nie on przedmiotowego dnia kierował samochodem, ale jego kolega. Powyższe kłóci się z zasadami logicznego rozumowania, bowiem trudno uznać za prawdziwe twierdzenia oskarżonego, iż to jego kolega kierował samochodem, którego nie wskazał z imienia i nazwiska, a w chwili przyjazdu funkcjonariuszy Policji to on siedział na miejscu kierującego. Nie sposób przyjąć bowiem, iż kolega oskarżonego, który jak utrzymywał oskarżony co prawda nie posiadał uprawnień do kierowania, ale był trzeźwy uciekł z miejsca zdarzenia, wyrzucił kluczyki i zostawił nietrzeźwego oskarżonego w przydrożnym rowie. Ponadto trudno znaleźć logiczne powody, dla których M. Ż. (1) skoro nie kierował tym pojazdem miałby zająć miejsce kierowcy. Jego tłumaczenia, iż szukał tam kluczyków porzuconych „gdzieś” są infantylne i nieprzekonywujące. Powyższe w ocenie Sądu uzasadnia, iż fakty podawane przez oskarżonego na rozprawie stanowiły jego linię obrony przygotowaną na potrzeby niniejszego postępowania, bowiem wymieniony niewątpliwie obawiał się konsekwencji prawnych swego czynu polegającego na kierowaniu pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości bez wymaganych uprawnień, które zostały mu cofnięte decyzją Starosty (...). Odnosnie zachowań podjętych przez M. Ż. (1), które przesądzają o zaistnieniu przestępstwa, wiedzy dostarczają także zeznania świadka D. P., które w ocenie Sądu w sposób wierny oddają fakty zaobserwowane i znane świadkowi. Wymieniony, który przeprowadzał kontrolę drogową z udziałem oskarżonego zeznał, że po otrzymanym zgłoszeniu, iż nietrzeźwy kierowca wjechał do rowu udał się wraz z funkcjonariuszem M. Z. do miejscowości Ł., gdzie w przydrożnym rowie zaobserwowali oni samochód osobowy marki A., zaś na miejscu kierowcy siedział oskarżony, który widząc ich opuścił pojazd i tłumaczył, że wpadł w poślizg i wjechał do rowu. Świadek zeznał, że M. Ż. (1) przyznał, iż wcześniej wypił kilka piw. D. P. podał, że w toku wykonywanych czynności rozmawiając z zatrzymanym wyczuł od niego intensywną woń alkoholu, zaś w aucie były porozrzucone butelki po alkoholu. Z relacji świadka wynikało, iż stan nietrzeźwości oskarżonego był widoczny, bowiem miał on bełkotliwą mowę i problemy z utrzymaniem równowagi. Ponadto w toku całego postępowania zarówno podczas pierwszego przesłuchania, jak i przed Sądem D. P. niezmiennie podawał, iż oskarżony, który najpierw przyznał się do kierowania pojazdem w toku prowadzonych czynności na miejscu zdarzenia zmienił wersję i wskazał jako kierującą swoją żonę twierdząc, iż poszła ona po „jakiś hol”. Funkcjonariusz Policji podał, że aby zweryfikować wersję M. Ż. (1) udali się wraz z wymienionym do jego miejsca zamieszkania, gdzie zastali żonę wymienionego, którą pukaniem obudzili. Świadek wskazał, że żona oskarżonego była w szlafroku, widać było po jej wyglądzie, że została przez nich obudzona i stanowczo zaprzeczyła, aby kierowała pojazdem, była zaskoczona tym co mówił jej mąż. Ponadto w relacji D. P. na uwagę zasługuje fakt, iż jednoznacznie stwierdził on, że oskarżony próbował przekonać ich, że to nie on kierował samochodem i odmówił poddania się badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, dlatego pobrano od wymienionego krew celem przeprowadzenia badania na zawartość alkoholu etylowego. D. P. zeznał, że kiedy M. Ż. (1) miał zostać dowieziony na kolejne pobranie krwi celem powtórzenia badania wyraził zgodę na przeprowadzenie badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem typu Alkometr A 2.0. Badania te w odpowiednich odstępach czasu powtórzono kilkakrotnie i dały one pozytywne wyniki drastycznie przekraczające dopuszczalne normy. W ocenie Sądu zeznania D. P. w pełni zasługują na wiarę. Świadek ten – jako funkcjonariusz Policji – pozostaje wszak osobą bezstronną i nie zainteresowaną przedmiotem postępowania, a jego zeznania są szczegółowe i logiczne, pozwoliły one ponadto na ustalenie stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie. Fakty dotyczące przedmiotowego zdarzenia znał on jedynie z racji wykonywanych obowiązków służbowych i brak jest argumentów wskazujących na to, iż podawane przez niego okoliczności są nieprawdziwe.

Ponadto w przedmiotowej sprawie zostali przesłuchani w charakterze świadków R. P., J. W., M. K. i M. L., którzy w sposób spójny i konsekwentny zeznali, iż widzieli samochód oskarżonego w przydrożnym rowie, kiedy przejeżdżali przedmiotowego dnia przez miejscowość Ł., w którym na miejscu kierowcy siedział mężczyzna legitymowany później przez funkcjonariuszy Policji. J. W. podał, że obserwowali pojazd M. Ż. (1) po tym, jak zawiadomiona została Policja i do czasu przyjazdu funkcjonariuszy nikt nie wysiadał z tego pojazdu, ani do niego nie podchodził, zaś z miejsca kierowcy wysiadł mężczyzna, kiedy funkcjonariusze podeszli do jego auta celem przeprowadzenia kontroli. Wymieniony świadek podał, że mężczyzna siedzący za kierownicą samochodu marki A. był nietrzeźwy, o czym świadczyła jego bełkotliwa mowa. Podobnie okoliczności te opisywał M. L., który zeznał, że rozmawiając z kierującym pojazdu znajdującego się w przydrożnym rowie wyczuł wyraźną woń alkoholu od wymienionego, dlatego postanowił powiadomić o powyższym KPP w Ł.. Podobnie okoliczności opisywali R. P. i M. K., którzy podali, że nie rozmawiali z oskarżonym, zaś o fakcie, iż znajdował się on pod wpływem alkoholu dowiedzieli się od M. L., który postanowił na miejsce wezwać Policję. M. K. zeznał ponadto w sposób pewny i jednoznaczny, że kiedy przyjechali w miejsce, gdzie znajdował się pojazd oskarżonego to silnik był włączony, na co jako kierujący zwrócił uwagę. Wskazania wymaga tu fakt, iż co prawda koledzy wymienionego nie wskazywali tej okoliczności jednak w swych zeznaniach opisywali oni okoliczności, które miały miejsce już po zatrzymaniu pojazdu przez M. K., kiedy M. L. i J. W. poszli sprawdzić, czy kierujący pojazdu A. nie potrzebuje pomocy. W ocenie Sądu zeznania wymienionej grupy świadków są spójne i logiczne opisali oni okoliczności dotyczące przedmiotowej sprawy, które zaobserwowali przypadkowo przejeżdżając przez miejscowość Ł.. Wskazania wymaga fakt, iż nie obciążali oni bezpodstawnie oskarżonego swymi zeznaniami i zgodnie podali, że nie widzieli momentu, jak auto wjeżdżało do rowu, natomiast opisali tylko te fakty, które zaobserwowali czyniąc to w sposób szczerzy, bowiem nie mieli oni podstaw, aby podawać okoliczności w sposób zmyślny, gdyż M. Ż. (1) jest dla nich obcą osobą.

Opierając się zatem już tylko na powyższych dowodach osobowych, które są zbieżne, wzajemnie się uzupełniają i korespondują ze sobą, uznać należało, iż M. Ż. (1) w dniu 24 stycznia 2016 roku faktycznie jechał przez miejscowość Ł. jako kierujący samochodem marki A. o nr rej. (...). Zasadniczą jednak okolicznością w sprawie niniejszej stało się ustalenie, iż oskarżony poruszał się tymże pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości. Ta okoliczność bowiem przesądza o zaistnieniu przestępstwa. Wynika ona zaś wiążąco ze sporządzonego w ocenie Sądu w sposób fachowy i rzetelny protokołu użycia Alkometru, który to potwierdza, iż w tym czasie oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości - wyniki badań na poziomie 1,42, 1,34, 1,36, 1,38, 1,31 i 1,16 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Ponadto wywołana w sprawie opinia z zakresu badań krwi na zawartość alkoholu etylowego potwierdziła powyższe. W próbce krwi pobranej od M. Ż. (1) bezpośrednio po przedmiotowym zdarzeniu stwierdzono obecność 3,3‰ alkoholu. Przedmiotowe wyniki badań stanu trzeźwości nie były kwestionowane w toku przedmiotowego postępowania i ich rzetelność nie budzi zastrzeżeń. Ponadto wskazać należy, że oskarżony kierując pojazdem mechanicznym wyczerpał znamiona występku stypizowanego w art. 180 a kk, bowiem nie zastosował się on do prawomocnej decyzji Starosty (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B z dnia 4 stycznia 2007 roku. Z treści przedmiotowej decyzji, której uwierzytelniona kserokopia znajduje się w aktach sprawy wynika, iż M. Ż. (1) cofnięto uprawnienia do kierowania pojazdami z uwagi na przeciwskazania psychologiczne do ich prowadzenia.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że oskarżony M. Ż. (1) istotnie swoim zachowaniem dopuścił się zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk w zbiegu z art. 180a kk w związku z art. 11 § 2 kk – prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny będąc w stanie nietrzeźwości, czym nie zastosował się do decyzji uprawnionego organu o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. B.

Oskarżony jest osobą dorosłą, funkcjonującą w społeczeństwie, a zatem przedmiotowego czynu dokonał on z pełną świadomością przekroczenia zasad porządku prawnego, wśród których poszanowanie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym jest jedną z podstawowych.

Wymierzając oskarżonemu karę i środki karne za ten czyn Sąd jako okoliczności obciążające uwzględnił przede wszystkim poziom nietrzeźwości M. Ż. (1) bardzo odległy od wartości minimalnych, bo ponad dziesięciokrotnie przekraczający dopuszczalne normy co sprawiało, iż miał on znacznie ograniczoną możliwość postrzegania i reakcji

podczas jazdy, a także poruszanie się w tym stanie w terenie zabudowanym, po drodze publicznej, czym niewątpliwie stwarzał on zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym zwłaszcza, że panowały trudne warunki drogowe, bowiem jezdnia była oblodzona i zaśnieżona, zaś przedmiotowe zajście miało miejsce w porze nocnej. Ponadto należy podnieść, że oskarżony, jak wynika z jego wyjaśnień, zdawał sobie sprawę z tego, iż jest pod wpływem alkoholu i wiedział, że w takim stanie nie powinien on wsiadać za kierownicę auta, ale mimo tej świadomości, na krótko po spożyciu piwa, podjął decyzję o kierowaniu pojazdem mechanicznym, właściwie bez uzasadnionego powodu. Ponadto na uwagę zasługuje fakt, iż oskarżony był już w przeszłości karany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, co wynika z danych uzyskanych z Krajowego Rejestru Karnego – wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 15 maja 2007 roku, sygn. akt VII K 463/07.

Tym niemniej w ocenie Sądu w sprawie występują, także okoliczności łagodzące wymiar kary. Oskarżony nie podejmował działań mających utrudnić prawidłowy przebieg postępowania, a ponadto prowadzi ustabilizowany tryb życia, ma rodzinę, na jego utrzymaniu pozostaje troje małoletnich dzieci. Natomiast od dziewięciu lat nie był karany za przestępstwa, co może świadczyć, iż przedmiotowe zdarzenie było epizodycznym.

Wyważając powyższe okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu za dokonanie tego czynu na podstawie art. 178a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych na podstawie art. 33 § 3 kk ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych uznając, iż będzie ona wystarczającą dolegliwością finansową za popełnione przestępstwo. Jednocześnie Sąd orzekł względem oskarżonego – obligatoryjny przy skazaniu za czyn z art. 178a § 1 kk środek karny – na podstawie art. 42 § 2 kk zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Przedmiotowy zakaz Sąd orzekł na okres 4 lat. W ocenie Sądu środek karny orzeczony w takim wymiarze uwzględnia omówione powyżej okoliczności obciążające i łagodzące. Wyeliminowanie oskarżonego na taki okres czasu będzie wystarczający dla uświadomienia mu, iż kierowanie pojazdem mechanicznym jest nieopłacalne, niesie ze sobą niebezpieczeństwo dla innych uczestników ruchu drogowego, ale także na sprawcę sprowadza poważne konsekwencje natury prawnej. Ponadto na podstawie art. 43 a § 2 kk orzekł świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, wskazana kwota jest najniższą, jaką Sąd mógł orzec stosując ten obligatoryjny środek karny. Jednocześnie na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie, tj. w dniu 24 stycznia 2016 roku od godz. 0.30 do godz. 20.05.

W ocenie Sądu tak ukształtowane orzeczenie o karze i środkach karnych jest w ocenie Sądu adekwatne do stopnia winy oskarżonego M. Ż. (1) i społecznej szkodliwości jego czynu. Uwzględnia też cele wychowawcze i zapobiegawcze jakie kara ma spełnić względem oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1 kk).

Uwzględniając zaś sytuację majątkową M. Ż. (1), który nie pracuje, bowiem pobiera świadczenie rentowe niewielkiej wysokości, zaś na jego utrzymaniu pozostaje troje małoletnich dzieci Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów procesu określając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa

Mając zatem powyższe na względzie Sąd orzekł, jak w wyroku.